

Το ίδιο καλοκαίρι οι Αθηναίοι που είχαν αποκλείσει την Μίλητο από θάλασσα με 20 καράβια τα οποία ήταν αραγμένα στην Λάδη, έκαναν απόβαση στην Πάνορμο της Μιλησίας και σκότωσαν τον Λακεδαιμόνιο Χαλκιδέα που είχε τρέξει με λίγους να τους αντιμετωπίσει. Δύο μέρες αργότερα πέρασαν πάλι στην ηπειρωτική ακτή κ' έστησαν τρόπαιο, αλλά οι Μιλήσιοι το γκρέμισαν επειδή όταν οι Αθηναίοι το είχαν στήσει, δεν κυριαρχούσαν στην περιοχή. Ο Λέων και ο Διομέδων με τα αθηναϊκά καράβια από την Λέσβο και έχοντας ορμητήριο τις Οινούσες την Σίδουσα και τον Πτελεό, οχυρά που κρατούσαν στα εδάφη της Ερυθραίας, έκαναν επιχειρήσεις με τον στόλο εναντίον της Χίου. Στα καράβια τους είχαν οπλίτες που είχαν επιστρατευθεί από τους στρατιωτικούς καταλόγους. Έκαναν απόβαση στην Καρδαμύλη και στον Βολίσκο, έδωσαν μάχη με τους Χίους που είχαν τρέξει ν' αντισταθούν, τους νίκησαν, σκότωσαν πολλούς και ρήμαξαν την περιοχή. Νίκησαν και σ' άλλες μάχες, στις Φάνες και σε τρίτη στο Λευκώνιο. Μετά απ' αυτά οι Χίοι δεν έκαναν πια εξόδους και οι Αθηναίοι ρήμαξαν τη γη, η οποία ήταν καλά καλλιεργημένη και δεν είχε πάθει τίποτα έως τότε από τα Μηδικά. Καθώς ήταν αποκλεισμένοι από θάλασσα κ' έβλεπαν να καταστρέφεται η γη τους, μερικοί Χίοι επιχείρησαν να μεταστρέψουν πάλι την πολιτεία τους με το μέρος των Αθηναίων. Οι άρχοντες το πληροφορήθηκαν, αλλά οι ίδιοι δεν έκανα τίποτα. Μετακάλεσαν όμως τον Σπαρτιάτη ναύαρχο Αστύοχο με τα τέσσερα καράβια του από τις Ερυθρές και προσπαθούσαν να βρουν ήπιο τρόπο - να θέσουν τέρμα στις ενέργειες αυτές.

Προς το τέλος του ίδιου καλοκαιριού, 1000 Αθηναίοι οπλίτες, 1500 οπλίτες από το Άργος (από αυτούς 500 ήταν ψιλοί και τους όπλισαν οι Αθηναίοι) και άλλοι 1000 συμμαχικοί έφτασαν στην Σάμο με 48 καράβια, από τα οποία μερικά ήταν οπλιταγωγά. Αρχηγοί τους ήταν οι **Φρύνιχος, Ονομακλής, Σκιρωνίδης**. Πέρασαν στην Μίλητο όπου έστησαν στρατόπεδο. 800 οπλίτες Μιλήσιοι, οι Πελοποννήσιοι που είχαν έλθει με τον Χαλκιδέα, μερικοί μισθοφόροι του Τισσαφέρνη, καθώς και ο ίδιος ο σατράπης που ήταν εκεί με το ιππικό του, έκαναν έξοδο και επίθεση εναντίον των Αθηναίων και των συμμάχων τους. Οι Αργείοι που είχαν μια πτέρυγα, όρμησαν πολύ πιο μπρος περιφρονώντας τους Ίωνες αντιπάλους τους που δεν θα άντεχαν στην έφοδο. Προχώρησαν με αταξία και νικήθηκαν από τους Μιλήσιους. Σκοτώθηκαν 300 σχεδόν Αργείοι. Οι Αθηναίοι νίκησαν πρώτους τους Πελοποννήσιους και απώθησαν τους βαρβάρους και το υπόλοιπο του στρατού χωρίς να πολεμήσουν με τους Μιλήσιους, οι οποίοι αφού νίκησαν τους Αργείους, βλέποντας ότι ο υπόλοιπος στρατός είχε νικηθεί, υποχώρησαν στην πολιτεία τους. Οι Αθηναίοι, νικητές πια, στρατοπέδευαν κάτω από τα τείχη της Μιλήτου. Οι Αθηναίοι έστησαν τρόπαιο κ' ετοιμάστηκαν ν' αποκλείσουν με τείχος την τοποθεσία που βρίσκεται σε ισθμό. Θεωρούσαν ότι αν μπορούσαν να προσεταιριστούν την Μίλητο, τότε εύκολα θα προσχωρούσαν και οι άλλες πολιτείες.

Ενώ γίνονταν αυτά, έφτασε μήνυμα στους Αθηναίους, αργά το δειλινό, ότι 55 καράβια από την Πελοπόννησο και την Σικελία, θα έφταναν από στιγμή σε στιγμή. Ο Συρακούσιος **Ερμोक**

ράτης

είχε επιμείνει να βοηθήσουν οι Σικελιώτες για να καταστραφεί ό,τι απέμεινε από τη δύναμη της Αθήνας και είχαν φτάσει 20 καράβια από τις Συρακούσες και 2 από τον Σελινούντα. Τα καράβια που προετοιμαζαν στην Πελοπόννησο ήσαν τώρα έτοιμα. Αρχηγός και για τις δύο μοίρες ήταν ο Σπαρτιάτης

Θηριμένης

, που είχε διαταγή να τις παραδώσει στον ναύαρχο Αστύοχο. Έφτασαν πρώτα στην Λέρο, νησί που βρίσκεται ανοιχτά της Μιλήτου. Εκεί έμαθαν ότι οι Αθηναίοι ήσαν έξω από την πολιτεία και έπλευσαν στον Ιασικό κόλπο για να μπορέσουν να πληροφορηθούν για την κατάσταση στη Μίλητο. Ο Αλκιβιάδης με άλογο, τους βρήκε στην Τειχιούσα της Μιλήτου όπου είχαν αράξει και κατασκηνώσει και τους έδωσε πληροφορίες για τη μάχη (ο Αλκιβιάδης είχε πολεμήσει στη μάχη μαζί με τους Μιλήσιους και τον Τισσαφέρνη). Τους προέτρεψε, αν δεν ήθελαν να χάσουν όλη την Ιωνία και ν' αποτύχει ολόκληρη η εκστρατεία, να πάνε αμέσως να βοηθήσουν τη Μίλητο και να μην την αφήσουν ν' αποκλεισθεί με τείχος.

Ετοιμάστηκαν, λοιπόν, να φύγουν με την αυγή για να βοηθήσουν την Μίλητο. Ο στρατηγός των Αθηναίων **Φρύνιχος**, ο οποίος είχε πάρει από τη Λέρο λεπτομερείς πληροφορίες για τον στόλο - παρόλο ότι οι συνάδελφοί του ήθελαν ν' αντιμετωπίσουν τον εχθρό και να ναυμαχήσουν - είπε ότι ούτε ο ίδιος είχε τέτοιο σκοπό, ούτε θα άφηνε, όσο μπορούσε, άλλον κανένα να το επιχειρήσει. Αφού μπορούσαν, είπε, να ναυμαχήσουν αργότερα, όταν θα ξέρουν ακριβώς πόσα είναι τα εχθρικά καράβια και με πόσα δικά τους θα τ' αντικρούσουν, και όταν θα έχουν καλά προετοιμαστεί, ποτέ δε θα δεχόταν να ρισκινδυνεύσει παράλογα, για ν' αποφύγει την κατηγορία ότι είναι δειλός. Δεν ήταν ντροπή, είπε, να υποχωρήσει, κατά την περίπτωση ένας αθηναϊκός στόλος. Ντροπή θα ήταν, οπωσδήποτε, να νικηθεί. Και δεν θα ήταν μόνο ντροπή για την πολιτεία, αλλά θα οδηγούσε στον μεγαλύτερο κίνδυνο. Μετά τις καταστροφές που είχε πάθει, μόλις μπορούσε πια, ακόμα κ' εκεί που είχε την υπεροχή, να παίρνει εκείνη την πρωτοβουλία, εκτός εάν ήταν απόλυτη ανάγκη. Ακόμα λιγότερο, λοιπόν, δεν έπρεπε να εκτεθεί στον κίνδυνο χωρίς ανάγκη. Θεωρούσε ότι έπρεπε να πάρουν αμέσως τους τραυματίες, τον στρατό και όλο το υλικό που είχαν μαζί τους, ν' αφήσουν όλη τη λεία που είχαν πάρει, ώστε τα καράβια να είναι ελαφριά φορτωμένα, και να πάνε στη Σάμο, όπου να συγκεντρώσουν όλο το στόλο. Από εκεί θα μπορούσαν να κάνουν επιχειρήσεις εναντίον του εχθρού, όταν θα παρουσιαζόταν ευκαιρία. Έπεισε τους συναδέλφους του και ενήργησε ανάλογα. Έτσι έφυγαν οι Αθηναίοι το ίδιο βράδυ από τη Μίλητο, χωρίς να εκμεταλλευτούν τη νίκη τους και οι Αργείοι, οργισμένοι επειδή είχαν νικηθεί, έφυγαν γρήγορα από τη Σάμο για την πατρίδα τους.

Με την αυγή, οι Πελοποννήσιοι έφυγαν από την Τειχιούσα και έφθασαν στην Μίλητο. Έμειναν εκεί μια μέρα και την επομένη πήραν μαζί τους τα καράβια της Χίου, τα οποία, με τον Χαλκιδέα, είχαν καταδιωχθεί και είχαν σκοπό να επιστρέψουν στην Τειχιούσα για να πάρουν το υλικό που είχαν αφήσει εκεί. Όταν έφτασαν, πήγε και τους βρήκε ο Τισσαφέρνης με στρατό και τους έπεισε να πάνε να χτυπήσουν την Ίασο, που κατείχε ο εχθρός του

Αμόργης. Οι Πελοποννήσιοι έκανα αιφνιδιαστική επίθεση και κυρίεψαν την Ίασο όπου δεν περίμεναν να παρουσιαστεί στόλος άλλος από τον αθηναϊκό. Στην επιχείρηση αυτή διακρίθηκαν περισσότερο απ' όλους οι Συρακούσιοι. Ο Αμόργης (νόθος γιος του Πισσούθνη, που είχε επαναστατήσει εναντίον του βασιλιά), πιάστηκε ζωντανός και οι Πελοποννήσιοι τον παρέδωσαν στον Τισσαφέρνη για να τον στείλει, αν ήθελε, στον βασιλιά, σύμφωνα με τη διαταγή που είχε λάβει. Ληλάτησαν την Ίασο και ο στρατός πήρε πολλά χρήματα. Ήταν πολιτεία από τα παλιά χρόνια πλούσια. Πήραν τους μισθοφόρους που υπηρετούσαν τον Αμόργη και, χωρίς να τους πειράξουν - οι περισσότεροι ήταν Πελοποννήσιοι - τους ενσωμάτωσαν στις δυνάμεις τους. Παράδωσαν την πολιτεία στον Τισσαφέρνη, καθώς και όσους κατοίκους είχαν πιάσει, ελεύθερους και δούλους, με συμφωνία να εισπράξουν για τον καθένα ένα δαρεικό στατήρα. Μετά έφυγνα για τη Μίλητο. Ο **Πεδάριτος του Λέοντος** είχε διοριστεί από τους Λακεδαιμόνιους διοικητής της Χίου. Αυτόν έστειλαν, από τη στεριά, με τους μισθοφόρους του Αμόργη, στις Ερυθρές. Διοικητή της Μιλήτου διόρισαν τον **Φίλιππο**.

.

Τον επόμενο χειμώνα, ο Τισσαφέρνης, αφού άφησε φρουρά στην Ίασο, πήγε στη Μίλητο και, σύμφωνα με την υπόσχεση που είχε δώσει στην Σπάρτη, πλήρωσε ένα μήνα μισθό στα πληρώματα όλου του στόλου, δηλαδή μια αττική δραχμή την ημέρα για κάθε ναύτη. Αλλ' από τότε κ' ύστερα, δήλωσε ότι θα έδινε μόνο τρεις οβολούς έως ότου του απαντήσει ο βασιλιάς. Αν του έδινε διαταγή, θα πλήρωνε ολόκληρη τη δραχμή. Διαμαρτυρήθηκε ο αρχηγός των Συρακουσίων Ερμοκράτης (ο Θηριμένης που δεν ήταν ναύαρχος αλλά είχε την εντολή να οδηγήσει το στόλο και να τον παραδώσει στον Αστύοχο, φάνηκε μαλακός στο ζήτημα των μισθών) και συμφωνήθηκε να πληρώνει ο Τισσαφέρνης - εκτός από τους τρεις οβολούς για κάθε ναύτη - ποσό ίσο με τους μισθούς πέντε καραβιών. Για πέντε καράβια έδινε τριάντα τάλαντα τον μήνα. Και για τα άλλα καράβια, πάνω από τον αριθμό αυτό, θα πλήρωνε ένα ποσό που θα καθοριζόταν με την ίδια αναλογία.

Τον ίδιο χειμώνα, πήγαν να ενισχύσουν τους Αθηναίους οι οποίοι ήσαν στη Σάμο άλλα 35 καράβια από την Αθήνα με στρατηγούς τους **Χαρμίνο, Στρομβιχίδη, Ευκτήμονα**. Σχεδίαζαν να συγκεντρώσουν όλα τους τα καράβια από τη Χίο και από αλλού και να κατανείμουν την αρχηγία με κλήρο, ώστε ένα τμήμα του στόλου να αποκλείσει την Μίλητο και το άλλο τμήμα, μαζί με πεζικό, να πάει στη Χίο. Εφάρμοσαν το σχέδιό τους. Ο κλήρος έπεσε στον Στρομβιχίδη, τον Ονομακλή και τον Ευκτήμονα να πάνε στη Χίο με 30 καράβια και με οπλιταγωγά που μετέφεραν ένα μέρος από τους 1000 οπλίτες που είχαν πάει στη Μίλητο. Οι άλλοι στρατηγοί έμειναν στη Σάμο με 74 καράβια. Κυριαρχούσαν στη θάλασσα κ' έκαναν επιδρομές εναντίον της Μιλήτου.

Ο Αστύοχος έτυχε να βρίσκεται στη Χίο όπου έκανε επιλογή για να πάρει ομήρους εξαιτίας της προδοτικής συνωμοσίας. Σταμάτησε την επιλογή όταν έμαθε ότι είχε φτάσει στόλος με

τον Θηριμένη και ότι η κατάσταση της συμμαχίας είχε βελτιωθεί. Πήρε 10 πελοποννησιακά και 10 χιακά καράβια, ανοίχτηκε στο πέλαγος και πήγε να χτυπήσει τον Πτελεό. Δεν κατόρθωσε να τον κυριέψει και έπλευσε κοντά στην ακτή έως τις Κλαζομενές, όπου παράγγειλε σε όσους κατοίκους ήσαν οπαδοί των Αθηναίων, να μετοικήσουν στην Δαφνούντα και στους άλλους να προχωρήσουν. Το ίδιο έκανε και ο **Τάμωρ**, υποδιοικητής της Ιωανίας. Οι κάτοικοι αρνήθηκαν να υπακούσουν και ο Αστύοχος έκανε επίθεση εναντίον της πολιτείας που ήταν ατείχιστη. Δεν μπόρεσε να την κυριέψει και έφυγε, αλλά σηκώθηκε δυνατός άνεμος που τον παρέσυρε τον ίδιο προς τη Φώκαια και την Κύμη, ενώ τα άλλα καράβια κατέφυγαν στη Μαραθούσσα, την Πήλη και τη Δρυμούσα, νησιά που βρίσκονται κοντά στις Κλαζομενές. Ο άνεμος τους κράτησε εκεί οκτώ ημέρες και σ' αυτό το διάστημα λεηλάτησαν ή κατανάλωσαν ή φόρτωσαν στα καράβια τους τις προμήθειες που είχαν εκεί οι Κλαζομένιοι. Μετά έφυγαν για τη Φώκαια και τη Κύμη, για να συναντήσουν τον Αστύοχο.

Όσο ο Αστύοχος ήταν ακόμα εκεί, έφτασαν πρέσβεις από τη Λέσβο οι οποίοι ήθελαν να επιχειρήσουν νέα αποστασία, Έπεισαν τον Αστύοχο, αλλά οι Κορίνθιοι και οι άλλοι σύμμαχοι ήσαν απρόθυμοι εξαιτίας της πρώτης αποτυχίας. Έφυγε λοιπόν για να πάει στη Χίο. Μια τρικυμία σκόρπισε τα καράβια του κ' έφτασαν στη Χίο σκόρπια και χωριστά. Μετά από αυτό έφτασε στη Χίο ο **Πεδάριτος**, ο οποίος είχε πάει πεζή από την Μίλητο στις Ερυθρές κι από εκεί είχε διαπεραιωθεί με τον στρατό του στην Χίο. Είχε στη διάθεσή του και 500 στρατιώτες με τα όπλα τους, τους οποίους είχε αφήσει εκεί ο Χαλκιδέας όταν είχε πάει με τα πέντα καράβια του. Μερικοί Λέσβιοι υπόσχονταν ότι η Λέσβος θα αποστατήσει και ο Αστύοχος πρότεινε στον Πεδάριτο και στους Χίους να το επιχειρήσουν, λέγοντας ότι έπρεπε να στείλουν καράβια για να προκαλέσουν την αποστασία της Λέσβου. Θα μπορούσαν έτσι ή ν' αυξήσουν τον αριθμό των συμμάχων τους ή, και αν ακόμα αποτύχαιναν, να βλάψουν οπωσδήποτε τους Αθηναίους. Αλλά δεν τον άκουσαν και ο Πεδάριτος δήλωσε ότι δεν θα του εμπιστευτεί τα καράβια των Χίων.

Τότε ο Αστύοχος πήρε τα πέντε κορινθιακά καράβια, ένα από τα Μέγαρα, άλλο ένα από την Ερμιόνη και όσα λακωνικά είχε μαζί του, και έφυγε για την Μίλητο για ν' αναλάβει ναύαρχος. Φεύγοντας απείλησε τους Χίους ότι δεν θα τους βοηθήσει αν βρεθούν σε ανάγκη. Άραξε στον Κώρυκο της Ερυθραίας και κατασκήνωσε εκεί για τη νύχτα. Οι Αθηναίοι που από τη Σάμο έπλεαν προς τη Χίο μ' εκστρατευτικό σώμα, άραξαν και αυτοί από την άλλη μεριά ενός λόφου που χώριζε τους δύο στόλους. Έτσι ο ένας στόλος δεν είδε τον άλλον. Τη νύχτα έφτασε γράμμα του Πεδάριτου που έλεγε ότι μερικοί Ερυθραίοι αιχμάλωτοι, τους οποίους οι Αθηναίοι είχαν αφήσει ελεύθερους, είχαν φθάσει από τη Σάμο στις Ερυθρές για να προκαλέσουν την παράδοση της πολιτείας. Ο Αστύοχος ξεκίνησε αμέσως πάλι για τις Ερυθρές. Από τόσο μόνο έλειψε να μην πέσει απάνω στους Αθηναίους. Πήγε και ο Πεδάριτος και τον βρήκε και εξέτασαν μαζί το ζήτημα αυτό της συνωμοσίας. Όταν διαπίστωσαν ότι όλο το ζήτημα δεν ήταν παρά πρόφαση για να ελευθερωθούν όσοι Ερυθραίοι ήσαν στη Σάμο, τους κήρυξαν αθώους και ο Πεδάριτος γύρισε στη Χίο, ενώ ο Αστύοχος πήγε στην Μίλητο όπως σκόπευε από την αρχή.

Στο μεταξύ και το εκστρατευτικό σώμα των Αθηναίων ξεκίνησε από τον Κώρικο και περιπλέοντας το ακρωτήρι Αργίνο, συνάντησε τρία χιακά πολεμικά και μόλις τα είδαν άρχισαν να τα καταδιώκουν. Αλλά ξέσπασε μεγάλη τρικυμία και τα χιακά καράβια μόλις κατόρθωσαν να καταφύγουν στο λιμάνι τους. Οι Αθηναίοι έχασαν τρία καράβια που είχαν προχωρήσει πολύ με την καταδίωξη και τα έριξε έξω η τρικυμία, κοντά στην πόλη της Χίου. Από τα πληρώματα άλλοι αιχμαλωτίστηκαν και άλλοι σκοτώθηκαν. Τα υπόλοιπα καράβια καταφύγαν στον Φοινικούντα, λιμάνι που βρισκόταν κάτω από το βουνό Μίμαντα. Έφυγαν από εκεί και άραξαν στη Λέσβο κ' ετοιμάστηκαν να την οχυρώσουν.

Τον ίδιο χειμώνα ο Λακεδαιμόνιος **Ιπποκράτης** ξεκίνησε από την Πελοπόννησο με δέκα καράβια από τους Θουρίους - με αρχηγό τον

Δωριέα του Διαγόρα

και άλλους δύο - μ' ένα σπαρτιάτικο και μ' ένα συρακούσιο κ' έφτασε στην Κνίδα, η οποία είχε επαναστατήσει χάρη στον Τισσαφέρνη.

Μόλις πληροφορήθηκαν, στην Μίλητο, ότι είχαν φτάσει, τους έστειλαν οδηγίες ο μισός στόλος να μείνει στην Κνίδα, φρουρά, και τα άλλα καράβια να περιπολούν στο Τριόπιο για να συλλάβουν τα φορτηγά που, ερχόμενα από την Αίγυπτο, θα περνούσαν από εκεί. Το Τριόπιο ήταν ακρωτήριο της χερσονήσου της Κνίδου, αφιερωμένο στον Απόλλωνα. Οι Αθηναίοι το πληροφορήθηκαν, έστειλαν μια μοίρα από τη Σάμο κ' έπιασαν τα έξη καράβια που περιπολούσαν στο Τριόπιο. Τα πληρώματα μπόρεσαν να σωθούν. Μετά από αυτό, οι Αθηναίοι πήγαν στην Κνίδα, έκανα επίθεση εναντίον της πολιτείας που ήταν ατείχιστη και λίγο έλειψε να την κυριέψουν. Την επομένη έκαναν δεύτερη επίθεση, αλλά επειδή οι Κνιδίοι, την νύχτα, είχαν οχυρωθεί καλύτερα και τα πληρώματα που είχαν διαφύγει από τα καράβια του Τριοπίου είχαν μπει μέσα στην πολιτεία, η επίθεση αυτή δεν τους έβλαψε όσο η πρώτη. Οι Αθηναίοι έφυγαν και, αφού ρήμαξαν τη γη των Κνιδίων, γύρισαν στη Σάμο.

Την ίδια περίπου εποχή ο Αστύοχος έφτασε στην Μίλητο για ν' αναλάβει τη διοίκηση του στόλου. Οι Πελοποννήσιοι είχαν, ακόμα, στη διάθεσή τους άφθονα μέσα για τη συντήρηση του στρατού τους. Οι μισθοί πληρώνονταν τακτικά, οι στρατιώτες είχαν πλουτίσει με τα πολλά λάφυρα της Ιάσου και οι Μιλήσιοι είχαν αναλάβει με προθυμία τα βάρη τους για τον πόλεμο. Οι Πελοποννήσιοι όμως θεωρούσαν ότι η πρώτη συνθήκη που είχαν κάνει με τον Τισσαφέρνη - την είχε διαπραγματευθεί ο Χαλκιδέας - δεν ήταν ικανοποιητική κ' ευνοούσε περισσότερο τους Πέρσες παρά τους ίδιους. Έκαναν άλλη συνθήκη όσο βρισκόταν εκεί ο Θηριμένης. Η συνθήκη ήταν η ακόλουθη.

"Συνθήκη ειρήνης και φιλίας μεταξύ Λακεδαιμονίων και των συμμάχων τους και τα βασιλιά

Τα γεγονότα στις συμμαχικές πολιτείες (Β' μέρος)

Συντάχθηκε απο τον/την Administrator

Παρασκευή, 07 Νοέμβριος 2008 10:05 - Τελευταία Ενημέρωση Παρασκευή, 07 Νοέμβριος 2008 10:10

Δαρείου, των παιδιών του και του Τισσαφέρνη. Οι όροι συνθήκης είναι οι ακόλουθοι. Απαγορεύεται στους Λακεδαιμόνιους ή τους συμμάχους τους να εκστρατεύσουν ή να προκαλέσουν ζημιές σε όσα εδάφη και πολιτείες ανήκουν στον Δαρείο ή ανήκαν στον πατέρα του ή τους προγόνους του. Απαγορεύεται στους Λακεδαιμόνιους ή τους συμμάχους τους να επιβάλλουν φόρου στις πολιτείες αυτές. Απαγορεύεται στον βασιλιά Δαρείο και σε όσους είναι υπήκοοί του να επιχειρούν πολεμικές εκστρατείες ή να προκαλούν ζημιά στους Λακεδαιμόνιους ή τους συμμάχους τους. Αν οι Λακεδαιμόνιοι και οι σύμμαχοί τους έχουν ανάγκη τον βασιλιά ή ο βασιλιάς έχει ανάγκη τους Λακεδαιμόνιους ή τους συμμάχους τους, τότε θα πρέπει να ενεργούν πιστά, σύμφωνα με όποια κοινή απόφαση πάρουν. Ο βασιλιάς και οι Λακεδαιμόνιοι θα διεξάγουν από κοινού τον πόλεμο εναντίον των Αθηναίων. Αν αποφασίσουν να τερματίσουν τον πόλεμο, θα το πράξουν μετά από κοινή συμφωνία. Ο βασιλιάς θα συντηρεί όσο στρατό θα καλεί στα εδάφη του. Αν μια από τις πολιτείες που περιλαμβάνονται στη συνθήκη με τον βασιλιά, επιτεθεί εναντίον εδαφών του βασιλιά, οι άλλοι σύμμαχοι θα της εναντιωθούν και θα βοηθήσουν, όσο μπορούν τον βασιλιά. Αν καμιά πολιτεία, η οποία είναι υπήκοος του βασιλιά ή βρίσκεται στην εξουσία του, επιτεθεί εναντίον εδάφους των Λακεδαιμονίων ή των συμμάχων τους, ο βασιλιάς θα της εναντιωθεί και θα βοηθήσει, όσο μπορεί, εκείνον εναντίον του οποίου γίνεται η επίθεση".

Μετά την συνομολόγηση της συνθήκης αυτής, ο Θηριμένης παρέδωσε το στόλο στον Αστύοχο. Έφυγε μ' ένα πλοiάριο και δεν ξαναφάνηκε πια. Οι Αθηναίοι, οι οποίοι είχαν περάσει με το εκστρατευτικό σώμα τους σώμα από τη Λέσβο στη Χίο, κυριαρχούσαν και στη γη και στη θάλασσα και οχύρωσαν το Δελφίνιο. Η τοποθεσία είναι δύσκολη, έχει όρμους και δεν απέχει πολύ από την πολιτεία της Χίου. Οι κάτοικοί της, που είχαν νικηθεί σε πολλές προηγούμενες μάχες, είχαν χάσει το ηθικό τους. Άλλωστε μεταξύ τους δεν επικρατούσε ομόνοια. Ο Πεδάριτος είχε σκοτώσει τον Τυδέα του Ίωνος και τους οπαδούς του, με την κατηγορία ότι ήσαν φίλοι των Αθηναίων και ο πληθυσμός είχε υποταχθεί με τη βία στους ολιγαρχικούς. Οι κάτοικοι υποπτεύονταν ο ένας τον άλλο και γι' αυτό δεν επιχειρούσαν τίποτα. Για όλα αυτά θεωρούσαν ότι δεν ήσαν σε θέση ούτε οι ίδιοι, ούτε οι μισθοφόροι του Πεδάριτου ν' αναμετρηθούν με τους Αθηναίους. Έστειλαν, όμως, στη Μίλητο να ζητήσουν από τον Αστύοχο να τους βοηθήσει, αλλά επειδή ο Αστύοχος αρνήθηκε, ο Πεδάριτος έγραψε στη Σπάρτη για να παραπονεθεί εναντίον του. Αυτές ήταν οι επιχειρήσεις των Αθηναίων στη Χίο. Ο στόλος τους έκανε εξορμήσεις από τη Σάμο εναντίον της Μιλήτου, αλλά επειδή οι Πελοποννήσιοι δεν έβγαιναν να τους αντιμετωπίσουν, γύριζαν πίσω στη Σάμο και δεν επιχειρούσαν άλλο τίποτα.

Τον ίδιο χειμώνα, την εποχή του ηλιοστασίου (22 Δεκεμβρίου), ξεκίνησαν από την Πελοπόννησο για την Ιωνία τα 27 καράβια τα οποία είχαν ετοιμάσει οι Λακεδαιμόνιοι με τον Φαρνάβαζο μετά από ενέργειες του **Καλλίγειτου από τα Μέγαρα** και του **Τιμαγόρα από την Κύζικο**

Αρχηγός ήταν ο Σπαρτιάτης

Αντισθένης

. Οι Λακεδαιμόνιοι έστειλαν μαζί του έντεκα συμβούλους για τον Αστύοχο. Ένας από τους

έντεκα ήταν ο

Λίχας του Αρκεσιλάου

. Τους έδωσαν οδηγίες μόλις φτάσουν στη Μίλητο να πάρουν όλα τα μέτρα τα οποία θα εξασφάλιζαν την επιτυχία της εκστρατείας και, αν το θεωρούσαν σκόπιμο, να στείλουν τα 27 καράβια ή περισσότερα ή λιγότερα στον Ελλήσποντο για τον Φαρνάβαζο, με αρχηγό τον **Κλέαρχο του Ραμφίου**

που τους συνόδευε. Οι έντεκα είχαν εξουσία να παύσουν τον Αστύοχο - αν το έκριναν σωστό - και να τον αντικαταστήσουν με τον

Αντισθένη

. Από τότε που ο Πεδάριτος είχε στείλει το γράμμα, ο Αστύοχος τους είχε γίνει ύποπτος. Τα καράβια αυτά έφυγαν από τον Μαλέα και, από το ανοιχτό πέλαγος, έφτασαν στη Μήλο όπου έτυχε να πέσουν απάνω σε δέκα αθηναϊκά καράβια. Κυρίεψαν τα τρία, χωρίς πληρώματα, και τους έβαλαν φωτιά. Αλλά μετά φοβήθηκαν μήπως, όπως και έγινε, τα αθηναϊκά καράβια που είχαν διαφύγει, ειδοποιήσουν τους Αθηναίους της Σάμου ότι έρχεται πελοποννησιακός στόλος, και πήραν κατεύθυνση την Κρήτη. Μάκρυναν έτσι το ταξίδι τους για να είναι πιο ασφαλές κ' έφτασαν στην Καύνο της Ασίας. Θεωρώντας ότι ήσαν πια ασφαλείς, έστειλαν μήνυμα στο στόλο της Μιλήτου ζητώντας να έρθουν να τους συνοδεύσουν κατά μήκος της παραλίας.

Την ίδια, περίπου, εποχή, ο Πεδάριτος και οι Χίοι έστελναν μηνύματα στον Αστύοχο, για την αναβλητικότητα του, και αξιούσαν να έρθει μ' όλο του τον στόλο να βοηθήσει την πολιορκημένη πολιτεία και να μην παραβλέπει το ότι η μεγαλύτερη από τις συμμαχικές πολιτείες της Ιωνίας ήταν αποκλεισμένη από θάλασσα και το έδαφός της καταστρεφόταν από εχθρικές επιδρομές. Στη Χίο οι δούλοι ήσαν περισσότεροι από οποιαδήποτε άλλη πολιτεία, εκτός από την Σπάρτη, και εξαιτίας του αριθμού τους οι τιμωρίες για τα αδικήματά τους ήσαν πολύ βαριές. Και όταν τους φάνηκε ότι οι αθηναϊκές δυνάμεις είχαν σταθερά εγκατασταθεί στα οχυρά τους, άρχισαν, πλήθος, ν' αυτομολούν. Αυτοί προκαλούσαν τις μεγαλύτερες ζημιές επειδή ήξεραν καλά τη χώρα. Οι Χίοι, λοιπόν, μήνυσαν στον Αστύοχο ότι, όσο ήταν ακόμα δυνατό ν' αναχαιτίσουν τους Αθηναίους και όσο υπήρχε ελπίδα, έπρεπε να τους βοηθήσει, προτού οι Αθηναίοι συμπληρώσουν την οχύρωση του Δελφινίου και προτού υψώσουν μεγαλύτερο περίφραγμα γύρω από το στρατόπεδό τους και τα καράβια τους. Ο Αστύοχος, αν και δεν το είχε σκοπό μετά τις προηγούμενες απειλές του, όταν είδε ότι οι σύμμαχοι ήσαν πρόθυμοι, ετοιμάστηκε να τους βοηθήσει.

Στο μεταξύ ήρθε μήνυμα από την Καύνο ότι έφτασαν εκεί τα 27 καράβια και οι έντεκα Λακεδαιμόνιοι σύμβουλοι. Τότε ο Αστύοχος θεώρησε ότι, πριν από οτιδήποτε άλλο, έπρεπε να συνοδεύσει τα καράβια αυτά, τα οποία ήσαν αρκετά για να έχουν πάλι οι Λακεδαιμόνιοι την κυριαρχία στη θάλασσα και να ενεργήσει ώστε να φτάσουν ασφαλείς στη Μίλητο οι Λακεδαιμόνιοι οι οποίοι είχαν έρθει για να τους επιτηρούν. Ακύρωσε αμέσως την επιχείρηση εναντίον της Χίου και ξεκίνησε για την Καύνο. Ενώ ταξίδευε προς τα εκεί, έκανε απόβαση στην Μεροπίδα Κω. Η πολιτεία ήταν ατείχιστη και είχε καταστραφεί από σεισμό, τον μεγαλύτερο απ' όσους είχαν μείνει στη μνήμη των ανθρώπων. Οι κάτοικοι της είχαν

καταφύγει στα βουνά και ο Αστύοχος την λεηλάτησε. Ρήμαξε και την περιοχή, παίρνοντας λάφυρα και δούλους εκτός από τους ελεύθερους πολίτες τους οποίους άφησε. Έφυγε από την Κω κ' έφτασε νύχτα στην Κνίδα όπου αναγκάστηκε, με τις επίμονες συμβουλές των Κνιδίων, να μην αποβιάσει τους ναύτες του, αλλά να προχωρήσει, όπως ήταν, εναντίον των 27 αθηναϊκών καραβιών, με τα οποία ένας από τους Αθηναίους στρατηγούς της Σάμου, ο **Χαρμίνος**, παραφύλαγε τα 27 καράβια που έρχονταν από την Πελοπόννησο, τα οποία πήγαινε ακριβώς να συναντήσει ο Αστύοχος. Οι Αθηναίοι της Σάμου είχαν μάθει από τα καράβια τους που είχαν ξεφύγει από την Μήλο, ότι έρχονται τα πελοποννησιακά και ο Χαρμίνος τα περίμενε περιπλέοντας στα νερά της Σύμης, της Χάλκης και της Ρόδου και στις ακτές της Λυκίας, γιατί είχε πληροφορηθεί ότι είχαν φτάσει κιόλας στην Καύνο.

Έφυγε, λοιπόν, ο Αστύοχος όπως ήταν, με κατεύθυνση τη Σύμη, προτού γίνει αντιληπτός, ώστε να αιφνιδιάσει κάπου στ' ανοιχτά, τον εχθρικό στόλο, αλλά βρήκε δυνατή βροχή και ομίχλη και τα καράβια του σκόρπισαν μέσα στο σκοτάδι και η σύγχυση ήταν γενική. Με την αυγή ο στόλος ήταν διασκορπισμένος και η αριστερή του πτέρυγα ήταν ορατή από τους Αθηναίους, ενώ τα υπόλοιπα καράβια περιπλανιόνταν ακόμα γύρω στο νησί. Ο Χαρμίνος και οι Αθηναίοι νόμισαν ότι ήταν τα καράβια της Καύνου που παραφύλαγαν. Έκαναν γρήγορη επίθεση με λιγότερα από είκοσι καράβια και βούλιαξαν αμέσως τρία, προκαλώντας βλάβες σε άλλα. Είχαν την υπεροχή έως την στιγμή που φάνηκε ξαφνικά το μεγαλύτερο μέρος του εχθρικού στόλου, που άρχισε να τους περικυκλώνει από παντού. Τότε τράπηκαν σε φυγή, έχασαν έξι καράβια και με τα υπόλοιπα κατέφυγαν στο νησί Τευτλούσσα και από εκεί πήγαν στην Αλικαρνασσό. Μετά από αυτό οι Πελοποννήσιοι άραξαν στην Κνίδα, όπου πήγαν να συναντήσουν τα 27 καράβια από την Καύνο. Όλος ο στόλος μαζί πήγε στη Σύμη όπου έστησε τρόπαιο και μετά γύρισε στην Κνίδα.

Μόλις πληροφορήθηκαν την ναυμαχία αυτήν οι Αθηναίοι της Σάμου, έφυγαν με όλο τους τον στόλο για την Σύμη. Δεν έκαναν επίθεση εναντίον του εχθρού, ούτε ο εχθρός εναντίον τους. Αρκέστηκαν να πάρουν το πολεμικό υλικό που ήταν αποθηκευμένο στη Σύμη και, αφού σταμάτησαν πρώτα στους Λωρύμους, στην ηπειρωτική ακτή, γύρισαν πίσω στη Σάμο. Όλα τα πελοποννησιακά καράβια ήταν τώρα συγκεντρωμένα στην Κνίδα όπου τα επισκεύαζαν όπως χρειαζόταν το καθένα. Οι έντεκα Σπαρτιάτες σύμβουλοι διαπραγματεύονταν με τον Τισσαφέρνη (ο οποίος είχε φτάσει εκεί) και συζητούσαν για τα όσα είχαν γίνει ως τότε - όσαν δεν επιδοκίμαζαν - και για τον μελλοντικό πόλεμο, δηλαδή τον καλλίτερο τρόπο να κάνουν τις επιχειρήσεις ώστε να εξυπηρετηθούν τα συμφέροντα και των δύο. Ο Λίχας, ιδίως, κατάκρινε τα όσα είχαν γίνει και είπε ότι καμιά από τις δύο συνθήκες, η μία του Χαλκιδέα και η άλλη του Θηριμένη, δεν ήταν ικανοποιητική. Θα ήταν φοβερό - είπε - να υποβληθούν πάλι στην εξουσία του βασιλιά, όσες περιοχές εξουσίαζε άλλοτε ο βασιλιάς ή οι πρόγονοί του, δηλαδή όλα τα νησιά, η Θεσσαλία, η Λοκρίδα, ακόμα και η Βοιωτία. Έτσι οι Λακεδαιμόνιοι, αντί να προσφέρουν την ελευθερία στους Έλληνες, θα τους έδιναν δούλους στους Μήδους. Ο Λίχας ζητούσε, λοιπόν, να γίνει νέα συνθήκη και, πάντως, πάντως δεν θα θεωρούσε τις προηγούμενες έγκυρες, ούτε θα δεχόταν με τέτοιους όρους, την τροφοδοσία που έδινε ο βασιλιάς. Ο Τισσαφέρνης θύμωσε κ' έφυγε αγανακτισμένος, χωρίς να καταλήξει

Τα γεγονότα στις συμμαχικές πολιτείες (Β' μέρος)

Συντάχθηκε απο τον/την Administrator

Παρασκευή, 07 Νοέμβριος 2008 10:05 - Τελευταία Ενημέρωση Παρασκευή, 07 Νοέμβριος 2008 10:10

σε συμφωνία.

Οι ισχυρότεροι παράγοντες της Ρόδου έστειλαν κήρυκες στους Λακεδαιμόνιους οι οποίοι αποφάσισαν να πλεύσουν στη Ρόδο. Είχαν την ελπίδα να προσεταιριστούν το σπουδαίο αυτό νησί που είχε πολλούς ναύτες και πεζούς. Θεωρούσαν επίσης ότι, μ' όλους τους συμμάχους που είχαν αποκτήσει, θα ήσαν σε θέση να συντηρούν τον στόλο χωρίς να ζητούν χρήματα από τον Τισσαφέρνη. Έφυγαν, λοιπόν, αμέσως τον ίδιο χειμώνα, από την Κνίδο κ' έφτασαν πρώτα στην Κάμειρο της Ρόδου με 94 καράβια. Ο πολύς λαός, ο οποίος δεν ήξερε τις διαπραγματεύσεις που γίνονταν, τρόμαξε κ' έφυγε από την πολιτεία η οποία, άλλωστε, ήταν ατείχιστη. Έπειτα, όμως, οι Λακεδαιμόνιοι συγκέντρωσαν σε κοινή σύσκεψη τους πολίτες της Καμείρου, τη Λίνδου και της Ιαλυσσού κ' έπεισαν τους Ρόδιους ν' αποστατήσουν από την αθηναϊκή συμμαχία. Έτσι προσχώρησε η Ρόδος στην πελοποννησιακή συμμαχία. Τον ίδιο καιρό, οι Αθηναίοι, μόλις το πληροφορήθηκαν, ξεκίνησαν με στόλο από την Σάμο, με σκοπό να προλάβουν, αλλά εμφανίστηκαν στο πέλαγος με ελάχιστη καθυστέρηση. Τότε έφυγαν πίσω στη Χάλκη και από εκεί στην Σάμο. Αργότερα, όμως, άρχισαν εχθροπραξίες εναντίον της Ρόδου, κάνοντας επιδρομές με βάση τη Χάλκη, την Κω και τη Σάμο. Οι Πελοποννήσιοι εισέπραξαν από τους Ρόδιους συνεισφορά 32 τάλαντα και αφού τράβηξαν τα καράβια τους στη στεριά, δεν ανάπτυξαν καμμία δράση για ογδόντα μέρες.